

ဖေါ့ဖေါ့လင်း

ငရဲလမ်းက အသည်းတစ်ခြမ်း

အခန်း(၁) ပြုံးမျက်ရည်

သည် လိုအချိန်တွင် နန်းကလိုင်ရွာလေးသို့ မြဒင် ပြန်ရောက်လာသည် ။

နန်းကလိုင်သည် ဆည်းဆာအောက်တွင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ရှိနေသည် ။

နန်းကလိုင်၏ စမ်းချောင်းလေးသည် ရွာတောင်ပိုင်းသို့ ဦးတည် စီးဆင်းနေလေသည် ။ ထိုစမ်းရေထဲတွင် သပြေသီးမှ ညှို့များ မျောပါတတ်သည် ။

မျောလာသည့် သပြေသီးမှ ညှို့များကို တူမလေး စံပယ်ဖြူအား မြဒင် ဆယ်ယူပေးလျှင် စံပယ်ဖြူသည် သပြေသီးမှ ညှို့များကို ပွေ့ပိုက်လျက် ခြံဝင်းကျယ်ကြီးဆီသို့ ပြေးသွားတတ်သည် ။

ထိုအတွေးနှင့် စမ်းချောင်းလေးရှိရာသို့ မြဒင် လာခဲ့သည် ။

စမ်းချောင်းထဲတွင် စီးဆင်းနေသော စမ်းရေကြည်ကြည်တို့ တွင် စံပယ်ဖြူအား ပုံဖော်၍ မြဒင် ကြည့်လိုက်သည် ။

စံပယ်ဖြူသည် မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ မျက်လုံးရွဲ့ရွဲ့၊ ပါးအို့နီနီလေးများဖြင့် ချစ်စရာအရွယ် ကလေးငယ်ပါ။

အခုတော့ ...

စံပယ်ဖြူသည် အပျိုကြီးမမ ဖြစ်နေပြီလေ။

ယခုအခါ စံပယ်ဖြူအား စမ်းရေကြည်ကြည်ထဲမှ သပြေသီးမှ
ညှို့များကို မြဲဒင် ဆယ်ယူပေးဦးတော့ သူမသည် ယူချင်မှ ယူပေလိမ့်မည်
။

အကြောင်းတော့ မဟုတ်ပါ။

မြဲဒင်လွယ်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ထဲတွင် နောက်ဆုံးပေါ် အဝတ်
အထည်များ နှင့် နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီ မိတ်ကပ်ဘူးများက အိတ်အပြည့် ပါ
လာသည် မဟုတ်လား။

မြင်ယောင်သေးသည် ။

စံပယ်ဖြူသည် မြဲဒင်ကိုတွေ့လျှင် အပြေးလာကြို၍ အဝါးပေးလိမ့်
မည် ထင်သည် ။

ထိုသို့မဟုတ်လျှင် ...

စံပယ်ဖြူသည် အရွယ်ရောက်လို့ အလှတွေ ကြွယ်နေတော့ ဟန်တစ်
လုံး၊ ပန်တစ်လုံးနှင့် ဣန္ဒြေရှင်မကြီး လုပ်နေမှာ လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။

စံပယ်ဖြူသည် ငယ်စဉ်ကလို မြဲဒင်ကို အပြေးလာကြို၍ အဝါးပေး
မှာ ပါ။ ထိုအတွေးနှင့် စမ်းချောင်းလေးကို ပေါင်းကူးထားသော တံတား
လေးပေါ်သို့ မြဲဒင်တက်ခဲ့သည် ။

အိပ်ကဲအိပ်ကဲနှင့်တံတားလေးက တကျီကျီမြည်သံပေး ညည်းညူ
နေသည် ။ ဪ ... နှစ်တွေက ကြာခဲ့ပြီကော။ တံတားလေးလည်း

ဟောင်းနွမ်းနေပြီပဲ။

"ဖြောင်း ..."

တံတားမှ ပျဉ်တစ်ချပ် ကျိုးသွားသည် ။ ကျိုးမှာ ပေါ့ ပျဉ်ချပ်တွေက ဆွေးနေကြပြီလေ။

မြဒင်သည် ကျုံ့နေသော ညာခြေကိုနုတ်၍ ဆက်လျှောက်ကာ တံတားလေးပေါ်မှ ဆင်းပြီး ခြံဝင်းကြီးဆီသို့ လာခဲ့သည် ။

တစ်ချိန်က စိုစိုပြည်ပြည် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ရှိခဲ့သော ခြံဝင်းကြီးသည် ယခုတော့ ခြောက်သွေ့လွန်းသည် ။

စံပယ်ဖြူသည် မြဒင်အိမ်သို့ ပြန်လာလျှင် ပုန်းရှောင်နေတတ်သည် ။ "ဝါး" ဟု လက်နှစ်ဖက်ကိုတီး၍ အသံပြုပြီး မြဒင်ကို နှုတ်ဆက်လိုသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

တစ်ခါတစ်ရံ မြဒင်က လက်ဦးမှုယူ၍ သူမကို ခြောက်လှန့်လျှင် စံပယ်ဖြူသည် မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် မြဒင်ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်တတ်သည် ။

အို ... စံပယ်ဖြူ အရွယ်ရောက်နေပြီလေ။ ခြောက်လှန့်လို့ မသင့်တော်တော့ပါ။

ခြံဝင်းကြီးထဲသို့ မြဒင်ဝင်ခဲ့သည် ။

တိတ်ဆိတ်လွန်းသည် ။

မြဒင်သည် စံပယ်ဖြူ၏ ဝါးဆိုသည့် ချုံလွင်လွင်အသံကို အိမ်ပေါက်ဝတွင် ရပ်၍ စောင့်မျှော်လိုက်သည် ။

"ဟေ့ ... အတာ"

မြဒင် မျှော်လင့်သလို မဟုတ်ပါ။ အဘကျော်သည် မြဒင်၏ ငယ်နာမည်ကိုခေါ်၍ အိမ်ကြီးထဲမှ ထွက်လာသည်။ ။

အဘကျော်သည် တစ်ချိန်ကလို သွက်သွက်လက်လက် မရှိတော့ပါ။

"စံပယ်ဖြူရော အဘကျော်"

စံပယ်ဖြူ၏ နာမည်ကိုကြားလျှင် အဘကျော်သည် သိသိသာသာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ။ အဖြေကို မြဒင် မစောင့်နိုင်ပါ။

စံပယ်ဖြူအတွက် ဝယ်ယူလာသော အဝတ်အထည်များ နှင့် အလှကုန်ပစ္စည်းတွေကို ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ထုတ်လိုက်သည်။ ။

ပြီး ... အနီးရှိ စားပွဲပေါ်သို့တင်၍ အဘကျော်ကို ပြလိုက်သည်။ ။

အဘကျော်သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရမည့်အစား မြဒင်ကို တွေတွေကြည့်နေသည်။ ။

"ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး အဘကျော်။ စံပယ်ဖြူအတွက် ကျွန်တော် ဝယ်ယူခဲ့တဲ့ အလှပြင်ပစ္စည်းတွေလေ"

အဘကျော်သည် ကျော်ရုပ်ကြီးလို ငြိမ်နေသည်။ ။

"အစ်မကြီး မမမြသွေးတို့ ဇနီးမောင်နှံအတွက်လည်း ပါတယ်။ အဘကျော်အတွက်က ဂျာမဏီလုပ်ဆေးတံ။ ကိုကြီးတင်အတွက်လည်း ပါတယ်"

ဟု မြဒင် ချွန်းချွန်းဝေအောင် ပြောနေသော်လည်း အဘကျော်သည် တုံ့ကြိုဘာဝေ လုပ်နေသည်။ ။

"အစ်မကြီးတို့ ကိုလည်း မတွေ့ပါလား။ ဘယ်ကို သွားနေကြသလဲ အဘကျော်"

"မြသွေးတို့ လင်မယား ... မြို့ကို ပြောင်းသွားကြပြီ"

"ဗျာ ..."

"ဟုတ်တယ် ..."

"ဒီလိုဆို စံပယ်ဖြူ မြို့ကြီးသူ ဖြစ်နေပြီပေါ့"

အဘကျော် ခေါင်းခါသည် ။

"ဒါဆိုရင် စံပယ်ဖြူ ပုန်းနေတာ ဖြစ်ရမယ်။ စံပယ်ဖြူက ငယ်စဉ်က လို ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ချင်တယ်နဲ့ တူတယ်။ သူ အရွယ်ရောက် နေပြီလေ။ ခြောက်လှန့်လို့ မသင့်တော့ဘူး အဘကျော်ရဲ့ "

အဘကျော်သည် မြဒင်ကို ကျောခိုင်းသွားသည် ။

"ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ"

"စံပယ်ဖြူ ဘာဖြစ်လို့ လဲ အဘကျော်"

အဘကျော်ထံမှ ရှိုက်သံမျှင်းမျှင်း ထွက်လာသည် ။

"ပြောပါဦး အဘကျော်ရဲ့ ၊ စံပယ်ဖြူ ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

အဘကျော် ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တို့ လိမ့်ဆင်းလာသည် ။

"စံပယ်ဖြူက ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

အဘကျော်သည် ရှိုက်၍ သာ ငိုနေသည် ။

"ပြောပါ အဘကျော်ရဲ့ ။ စံပယ်ဖြူ ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

အဘကျော်သည် ရှိုက်၍ ငိုနေရာမှ တစ်ဖက်စားပွဲခုံပေါ်တွင် တင် ထားသော သတင်းစာကြီးကိုယူ၍ မြဒင်ကိုပေးသည် ။

မြဒင် ဖတ်လိုက်သည် ။

"တစ်ဖက်ကမ်းတွင် အဓမ္မကျင့် မီးရှို့အသတ်ခံရခြင်း"

"ဟင်း ... ဟင်း"

အဘကျော်၏ ငိုရှိုက်သံများ သည် မြဒင်နှလုံးသားများကို
မီးနှင့်အမြိုက်ခံရသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ။

ဖောက် ...

ဖောက် ... ဖောက်

မြဒင် မျက်ရည်ပူတို့ သတင်းစာကြီးပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ ။

"တောက်"

"ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း"

"ဟေ့အတာ မင်းက စစ်ထွက်ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဘာလို့ ငိုကြီးချက်မ
ဖြစ်ရတာလဲကွ"

"ကျွန်တော် မငိုတော့ပါဘူး အဘကျော်ရယ်။ အဘကျော်လည်း မငို
ပါနဲ့ တော့"

ဟု မြဒင် ပြောလိုက်သော်လည်း သူ၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးဆင်းနေ
သော မျက်ရည်တို့ ကို မြဒင် ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း မရှိပါ။

ထိုမှ မြဒင်သည် ဂျာကင်အင်္ကျီလက်ထဲသို့ လက်ရောက်သွားသည်။ ။

သေနတ်ကိုဆုပ်ကိုင်မိလျှင် ဆွဲထုတ်၍ စံပယ်ဖြူအတွက် ဝယ်ယူလာ
သော အဝတ်အထည် ပုံကြီးပေါ်သို့ သေနတ်ကိုတင်လိုက်သည်။ ။

အဝတ်ပုံအပေါ်မှ ပွိုင့် ၄၄ ဘာရက်တာ အော်တိုမက်တစ် သေနတ်
ကိုတွေ့လျှင် အဘကျော်သည် မြဒင်ကို ပြုံးပြသည်။ ။

မြဒင်ကလည်း အဘကျော်ကို ပြန်၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။ ။

စင်စစ် ...

မြဒင်တို့ မြေးအဘိုး၏ အပြုံးများ သည် မျက်ရည်စက်တို့ အောက်တွင် ခံစားနေရသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ သာ ဖြစ်ပါတော့သည်။ ။

အခန်း(၂)
ချစ်သူခေါ်သံ သေနတ်သံ

"ဒိုင်း ..."

တစ်ဖက်ချုံတောမှ သေနတ်သံ။

"ပွမ်း ..."

မြဒင်မှိုထားသော ပိတောက်ပင်စည်မှ သစ်ခေါက် ပွင့်ထွက်သွားသည် ။

"ဒိုင်း ..."

"ဒိုင်း ..."

လက်ထဲမှ ဘာရက်တာ ပစ္စတိုနှင့် မြဒင် တုံ့ပြန်လိုက်သည် ။

နောက်တစ်တောင့် ...

"ဒိုင်း ..."

ကျည်ကာပစ်ပြီးသည် နှင့် တစ်ဖက်ချုံတောသို့ မြဒင် ပြေးဝင်ခဲ့သည်

။

ရန်သူသည် ဘယ်အချိန်က ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားသည် မသိ။

သို့သော် ... ပူပူနွေးနွေး ကျည်ခွံလေးက တစ်တောင့်ထိုး ပြောင်းရှု

ည်သေနတ်နှင့် ပစ်သွားသည် ဟု မြဒင်ကို ပြောပြနေသည်။ ။

ဘယ်သူပစ်တာလဲ၊ ဘာကြောင့် ပစ်တာလဲ။ မြဒင် အတွေးမှ မပျောက်သေး။

"ဟေ့ ... လက်မြှောက်လိုက်"

ရန်သူသည် မြဒင်ကို နောက်မှ လက်ဦးမှု ယူထားပြီး ဖြစ်သည်။ ။

"လက်မြှောက်လို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား"

မြဒင် လက်မြှောက်မည် မဟုတ်ပါ။ နောက်သို့လှည့်၍ ပစ်လည်း ပစ်၊ မှောက်လည်း မှောက်ပြီး ကောင်တာဝင်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်သည်။ ။

"တောင်းပန်ပါတယ်"

"တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး။ မင်းလက်ထဲက သေနတ်ကိုသာ ချလိုက်ပါ"

"ဗုန်း"

ပြောင်းရှည်သေနတ် ပစ်ချသည့် အသံကို ကြားရသည်။ ။

မြဒင်သည် ပွိုင့် ၄၄ ဘာရက်တာပစ္စတိုကို သေနတ်အိတ်အတွင်း ပြန်ထည့်၍ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

အေးမွန်သည် မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် မြဒင်ကို ကြည့်နေသည်။ ။

"အမွန် သိပ်ပြီး ကံကောင်းတယ်။ ကျည်ကာသုံးပြီး ဝင်လာတာ"

"ဟုတ်ပါတယ်။ အမွန် ဆန္ဒစောသွားတယ်။ အမွန် သေနတ်ပစ်ကျွမ်းနေပြီဆိုတာ အစ်ကိုမြဒင် သိစေချင်လို့ အဘကျော် ပြောင်းရှည်နဲ့ လာပြီးနှုတ်ဆက်တာပါ"

"အမွန်ရယ် ... သေနတ်နဲ့ ပစ်ပြီး နှုတ်ဆက်ရသလားလို့ ။ မတော်လို့ မှန်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"အဘကျော်က ပစ်မှတ်ကို ဘယ်လိုပစ်ရတယ်ဆိုတာ သင်ထားပါတယ် အစ်ကိုမြဒင်ရဲ့ "

"အဘကျော်တပည့်ဆိုတော့ ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ သေနတ်နဲ့ ပစ်ပြီး မကျီစယ်ရဘူး။ အခန့်မသင့်လို့ ပစ်မှတ်ချော်သွားရင် အသက်ပါသွားနိုင်တယ်။ အဘကျော်သိရင် အမွန်ကို ဆူလိမ့်မယ်"

"အဘကျော်ကို မတိုင်နဲ့ နော်။ အမွန်ကိုချစ်ရင် အဘကျော်ကို မတိုင်ပါနဲ့ ။ အမွန်ကို အစ်ကိုမြဒင် ချစ်တယ် မဟုတ်လား။ ပြောလေ အစ်ကိုမြဒင်"

"ဘယ်လို ... ဘယ်လို ပြန်ပြောပါဦး"

"အမွန်ကို ချစ်တယ်ဟုတ်"

မြဒင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည် ။

ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း။

လေတိုး၍ ပိတောက်ရွက်တို့ ရိုက်ခတ်သွားသည့် အသံ။

မြဒင်နှင့် အေးမွန်တို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို ရွက်ခတ်သံပေး၍ ကြိုဆိုသည် လား။

"အဟင့် ... အစ်ကိုမြဒင် သိပ်အသားယူတာပဲ"

မြဒင် ရယ်နေလိုက်သည် ။

အေးမွန်သည် မြဒင်ကို အပြုံးလေးများ ဖြင့် တုံ့ပြန်ရာမှ ရုတ်တရက်

လှည့်၍ ထွက်ပြေးသွားသည်။ သူမနောက်သို့ မြင်အမီ လိုက်ခဲ့သည်။ ။

စံပယ်တွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသော ပန်းချုံတောသို့ ရောက်လျှင် မြင်
ကို လက်ကမ်းကြိုသည်။ ။

အေးမွန်၏ မျက်ဝန်းစိုစိုသည် မြင်ကို ရင်ခုန်စေသည်။ ။

မျက်တောင်ကော့များ အောက်ရှိ မျက်လုံးအစုံသည် မြင်နှလုံးသား
ကို ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်ကိုင် ထားသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ။ အေးမွန်၏ ကိုယ်သင်းနံ့သ
ည် မြင်ကို ပို၍ ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှားသည်။ ။

"အမွန်ကို ချစ်တယ်"

"အို ..."

"အို"ဟု ဆိုသော်လည်း အေးမွန် အပြုံးမပျက်ပါ။

"ညက အိပ်မက်မက်တယ်"

"ဘာတွေမက်တာလဲ အစ်ကိုမြင်"

"အမွန်က အစ်ကိုပါးကို နမ်းတယ်လို့ "

"အဟွန့် ... အစ်ကိုမြင် အိပ်မက်ကြီးကလည်း "

"တကယ်ပြောတာပါ"

ဟု ပြောပြောဆိုဆို မြင်သည် အေးမွန်ကို ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ ။

အေးမွန်သည် မြင်ကို အိပ်မက်ထဲကကဲ့သို့ တုံ့ပြန်လိုက်ပါတော့သ
ည်။ ။

အခန်း(၃)

ချိုလွင်လွင်

ဆောင်းည၏ ပြာနန်းသော ကောင်းကင်တွင် ကြယ်ပွင့်လေးများ
ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်နှင့် ရှိနေသည်။ ။

ဤလို ဆောင်းညသည် အအေးဓာတ်ကို လွန်ကဲစေသည်။ ။

အဘကျော်နှင့်ကိုကြီးတင်တို့ မီးလှုံနေကြသည်။ ။

အဘကျော်သည် စကားမဆို ဆေးတံကြီးကို ဖွာနေသည်။ ။ ကိုကြီး
တင်သည် တုတ်ကလေး တစ်ချောင်းနှင့် မီးပုံကို ထိုးဆွနေသည်။ ။

မြဒင်သည် အဘကျော်တို့ ရှိရာသို့လာ၍ မီးပုံဝိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။ ။ ထိုင်လျှင်ထိုင်ချင်း ကိုကြီးတင်ကို မြဒင်ပြောလိုက်သည်။ ။

"စံပယ်ဖြူကိစ္စကို ကျွန်တော် မကျေနပ်ဘူး"

"ငါလည်း ဘယ်ကျေနပ်ပျဲမလဲ အတာရာ"

ဟု ကိုကြီးတင်က ပြန်ပြောသည်။ ။

"ကျွန်တော်တို့ ငြိမ်ခံနေရင် ဒီကောင်တွေက ဇက်ရဲလက်ရဲ ဖြစ်လာ
လိမ့်မယ်ဗျ"

"ဟုတ်တယ်"

ဟု ဆို၍ ကိုကြီးတင်သည် မီးပုံကိုတုတ်ဖြင့် ထပ်၍ ဆွလိုက်သည်။ ။

"ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဆန္ဒစောလို့ မဖြစ်ဘူး"

ဟု အဘကျော်က ပြောသည်။ ။

"ဒီအတွက် ဘာမှ မပူပါနဲ့ အဘကျော်ရယ်။ အတာက တပ်တွင်းသေ နတ်ပစ် ပြိုင်ပွဲတွေမှာ လည်း ဆုတွေရထားတာ အဘကျော်အသိပဲ မဟုတ်လား"

"ငါသိပါတယ် မောင်တင်ရာ။ အတာရတဲ့ ဆုတွေ ငါသိမ်းထားပါတယ်"

"အဘကျော်ကို သိမ်းခိုင်းထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အပိုင်ပေးထားတာပါ။ အဘကျော်က ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်ဦးဆရာလေ"

ဟု မြဒင် ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်ပဲ ဟုတ်ပဲ။ အတာ့ကို ကလေးအရွယ်ကတည်းက သေနတ်ပစ် သင်ပေးထားတာကွ"

"ဟုတ်ပါတယ် ကိုကြီးတင်"ဟု မြဒင်ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟဲဟဲ"ဟု အဘကျော်က ရယ်သည်။ ။ အဘကျော် ကျေနပ်သွားပြီလား။

အဘကျော်သည် ဆေးတံကြီးကို အားပါးတရဖွာရာမှ ပြောပြန်သည်။ ။

"အသက်ငယ်လို့ ရရင် ပြန်ပြီး ငယ်လိုက်ချင်တယ်ကွာ"

"ကျွန်တော် ရှိပါတယ် အဘကျော်ရယ်။ စံပယ်ဖြူကိစ္စကို ကျွန်တော့်တာဝန် ထားပါ"

ဟု မြဒင် ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်ပါတယ် အဘကျော်"

ဟု ကိုကြီးတင်က ကြားမှ ဝင်၍ ထောက်ခံသည်။ ။

"ကဲ ... ကဲ နှင်းတွေ ကျစပြု လာပြီ။ ညဉ့်နက်အောင် မနေကြနဲ့ "

ဟု ဆို၍ အဘကျော်သည် အိမ်ကြီးဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ ။ အဘကျော် ထွက်သွားလျှင် ကိုကြီးတင်ကို မြဒင်ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟိုဘက်ကမ်းကို လိုက်ပြီး ဒီကောင်တွေကို ကျွန်တော် အပြတ်ရှင်းမယ်"

"ဟုတ်တယ်။ အဘကျော်ကလည်း မင်းကို အားကိုးတယ်ကွ"

"စိတ်ချပါဗျာ။ အဘကျော်ဆန္ဒ ပြည့်ရပါစေမယ်"

"ဟေ့ ... အတာ"

"ပြောပါ ကိုကြီးတင်"

"ဟိုဘက်ကမ်းကို မင်းသွားရင် ငါလည်း လိုက်မယ်"

"ကိုကြီးတင်လိုက်ရင် အဘကျော် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာပေါ့"

"အေးမွန် ရှိပါတယ်"

"ဒါတော့ ဒါပေါ့ ကိုကြီးတင်။ ဒါပေမဲ့ အမွန်မှာ လည်း မိသားစုတာဝန်က ရှိတယ်လေ"

"မင်းကလည်း ကွာ။ ဟိုကတည်းက အတူနေလာကြတာ။ အခုဆို နှစ်ခြံတစ်ခြံ ဖြစ်နေပါပြီကွာ။ အဒေါ်ကြီး ဒေါ်လှိုင်ကလည်း တို့ အပေါ် မိ

သားစုလို ဆက်ဆံနေတာ မင်းအမြင်ပဲ မဟုတ်လား"

"မှန်ပါတယ် ကိုကြီးတင်။ ဒါပေမဲ့ အဘကျော်ကို ကိုကြီးတင်နဲ့ ပဲ စိတ်ချတယ်"

"မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ အဘကျော်က တခြား လူတွေအပေါ်မှာ သိပ်ပြီး အားမထားဘူးကွ"

"အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ ကိုကြီးတင်ရာ။ ဒါထက် ဟိုဘက်ကမ်းမှာ တက္ကစီမောင်းစားနေတဲ့ မွန်ဖိုးချိုလိပ်စာကိုသိလား ကိုကြီးတင်"

"မသိဘူးကွ။ ဒါပေမဲ့ ဖလူးက သူ့အမေဆီသွားတောင်းရင် ရပါတယ်"

"ဒါဆို မွန်ဖိုးချိုလိပ်စာကို သွားယူပေးပါလား။ သူ့လိပ်စာရရင် ကျွန်တော့်အတွက် ဟိုဘက်ကမ်းမှာ ပိုပြီး အဆင်ပြေနိုင်တယ်"

"အေး ... ဟုတ်တယ်။ ဒီကောင်လေးက ဟိုဘက်ကမ်းမှာ တက္ကစီမောင်းစားနေတယ် ဆိုတော့ နဲ့စပ်တယ်ကွ။ ဖလူးကိုသွားပြီး သူ့အမေဆီက လိပ်စာကို ငါသွားယူပေးမယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကြီးတင်"

"ကဲ... နှင်းတွေ ကျလာပြန်ပြီ၊ ညဉ့်လည်း နက်ပြီ အိမ်ထဲဝင်ကြစို့"

"ကျွန်တော် မအိပ်ချင်သေးဘူး ကိုကြီးတင်"

"ငါတော့ နှင်းဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ဘူး။ ဝင်တော့မယ်"

ဟု ဆို၍ ကိုကြီးတင်သည် ခေါင်းစွပ်ကြီးကိုဆွဲချပြီး အိမ်ကြီးဆီသို့ ထွက်သွားသည် ။

နှင်းမှုန်တို့ သိပ်သိပ်သည်းသည်း ကျလာသည် ။ နှင်းမှုန်တောတွင်
တူမလေး စံပယ်ဖြူနှင့် ပြေးလွှား ဆော့ကစားခဲ့သည် များကို မြဒင် အမှ
တ်ရပြန်သည် ။

"လေးလေးတာ"

မြဒင်သည် နားနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပိတ်လိုက်သည် ။

မီးပုံကြီးကို မြဒင် ကြည့်လိုက်သည် ။ မီးပုံကြီးသည် မီးညွန့်မီးလျှံတို့
ဖြင့် တဟု နုံးဟု နုံး တောက်လောင်နေသည် ။

ထိုမီးညွန့် မီးလျှံတို့ သည် စံပယ်ဖြူအတွက် မြဒင်ရင်ထဲတွင် ခံစား
နေရသော အပူမီးကို မီနိုင်မည် မထင်ပါ။

အခန်း(၄)
ငယ်ရာကကြီးလာသူ

အဘကျော်သည် ပြုတစ်ပြုတစ် လုပ်နေသော မြဒင်ကို ပြောသည်။ ။

"ဟေ့ ... အတာ၊ ဘယ်သွားမလို့ လဲကွ"

"အဒေါ်ကြီး ဒေါ်လှိုင်ဆီ သွားမလို့ ပါ"

"ဟဲ ... ဟဲ"

အဘကျော် ရယ်သည်။ ။

အဘကျော်သည် မြဒင်အတွင်းစိတ်ကို သိနေရော့လား။

"ဟုတ်မှ ပြောပါကွာ။ ငါက ငယ်ရာက ကြီးလာသူပါ"

ဟု ဆိုရာမှ မြဒင်ကို ပြုံးစေ့စေ့ ကြည့်သည်။ ။

အဘကျော် ပြုံးစေ့စေ့အကြည့်ထဲတွင် သမီးလေးအေးမွန်ဆီ သွားမှ
မဟုတ်လားဆိုသည့် မေးခွန်းများ ပါနေသည်။ ။

မြဒင်သည် အလိမ်ပေါ်သွားပြီမို့ အဘကျော်ကို ပြုံးပြ၍ ထွက်ခဲ့ပါ
တော့သည်။ ။

